

[Hans Thyge Jacobsen.]

Tallet, men det er i hvert Fald langt fra minimalt.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, hvad det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen under Finanslovbehandlingen udtalte, thi det forekommer mig værd at bemærke. Da det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen talte om Sociallovgivningen i sin Finanslovtale, fremkom han med følgende Udtalelse, som jeg beder om Tilladelse til at gengive efter Sp. 336:

„Der tiltrænges paa dette Omraade i højeste Grad en Ensartethed og Centralisering, som kan bidrage til, at Staten under de Vanskeligheder, vi staaer overfor, er i Stand til at lindre Nøden og modvirke Ulykken med langt større Virkning og med færre Midler. Der er for mig ikke nogen som helst Tvivl om, at Skattetrykket er haardest føleligt kommunalt.“

Jeg har paa intet Tidspunkt været i Tvivl om, at ogsaa fra vore Modstanderes Side har man betænkt de med Lovforslaget forbundne Udgiftsbevillinger. Jeg haaber, at vi paa dette Omraade, naar vi fra begge Sider erkender Virkeligheden, som den er, skal kunne komme til en Ordning.

Jeg kan ikke deltage i og heller ikke godkende de, maa jeg sige høje, Advarselsraab, som fra forskellig Side har lydt i Aviserne. Jeg maa gentage, hvad jeg sagde sidste Aar: For mig som ganske ny i det politiske Arbejde er der noget meget forstemmende i at lægge Mærke til det politiske Arbejdes vanskelige Vilkaar. Jeg forstaar ikke, hvorledes det egentlig hænger sammen, at før end man nogen Sinde paa den danske Rigsdag faar behandlet vigtige Lovgivningsarbejder, har man ude i Pressen fra Skagen til Gedsø behandlet dem sønder og sammen. (*Fraenkel*: Aa, Gud ja!). Det er et Forhold, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel jo saa tidt har gjort opmærksom paa, og som jeg tror vi alle er opmærksomme paa, men jeg vil sige, at jeg forstaar det ikke. Og naar man nu ikke blot har behandlet Lovforslagene i Aviserne, men fra visse Sider oven i Købet behandlet dem paa en Maade, som ikke har nogen som helst Forbindelse med den Forhandling, vi fører her, ja, saa synes det mig, at vi er ude i noget, som dybt maa beklages. Jeg forstaar ikke, hvorledes Dr. Pio i „Berlingske Tidende“ kan slaa Alarm ud fra den Paa-stand, at den højtærede Socialministers Forslag her vil medføre en Udgift paa

30—35½—40 Mill. Kr., naar vi, som sidder her, ved, at Udgiftsbeløbet, alt indbefattet, er beregnet af ansvarlige socialministerielle Embedsmænd til 20 Mill. Kr. Hvad skal saa dette Opvigleri til? Det hører jo dog ingen Steder hjemme, og det gør det politiske Arbejde paa saa mange Maader uhyre vanskeligt og utilfredsstillende. Det kan godt være, at Skatteborgerne er meget velmenende Mennesker, men jeg tror, de gør deres Sag en daarlig Tjeneste ved saaledes Gang paa Gang at skyde langt over Maalet. Det har aldrig nogen Sinde lønnet sig at puste Forholdene op langt, langt ud over, hvad Virkeligheden kan svare til. Og saa maa Skatteborgerne jo erindre, at naar vi fra vor Side tager Ordet for at værne Skatteyderne, og det gør vi, saa er det ikke blot de 18 pCt., vi taler for, men saa er det saa sandelig ogsaa for de 82 pCt. De Herrer maa erindre sig, at der er andre Skatteydere her i Landet end saadanne, som samles i Skatteborgerforeningen. Der er 82 pCt., som ligger under 3 000 Kr. i skattepligtig Indkomst, og i hvert Fald, hver Gang jeg taler Skatteydernes Sag, er ogsaa disse Borgere medtaget i mine Betragtninger.

I den højtærede Socialministers Forslag drejer Udgiftsberegningen sig altsaa om et Beløb paa 20 Mill. Kr. Heraf er 5 Mill. Kr. forhøjede Bidragsindbetalinger fra de forsikrede, og mod dette kan man selvfølgelig ikke fra vor Side vente nogen Modstand, thi dette ligger jo paa Linie med, hvad vi i vort Forslag ud fra vore Tanker har forlangt. En Forhøjelse af de forsikredes Hjelpeindbetaling har vor fulde Sympati. 2 Mill. Kr. er en Forhøjelse af Arbejdsgivernes Bidrag til Forsikringen. Altsaa heller ikke en Udgift af det offentlige Midler. Jeg vil i denne Forbindelse gerne sige, at vort Lands Arbejdsgivere maa erindre sig, at de er overordentlig gunstigt stillede i Forhold til andre Landes Arbejdsgivere overfor de sociale Forsikringer. Dette skal ikke skjules. Dette skal kendes af alle og enhver, og det skal navnlig ogsaa kendes, at den højtærede Socialminister ikke her er gaaet udover, hvad der er rimeligt og forsvarligt, naar Hensyn tages til de voldsomme Byrder, som Arbejdsgivere i alle andre Lande snart sagt maa bære. Herefter er vi nede paa et Beløb af 13,2 Mill. Kr. som den offentlige Udgift. Den fremkommer jo paa forskellige Maader, og jeg vil da gøre opmærksom paa, at 1½ Mill. Kr. af disse 13 Mill. Kr. fremkommer paa den Maade, at de i